

Bolečine so bile vedno večje in hujše. Marico je žejalo. Vedno bliže je prihajala smrt. Z zadnjimi močmi razprostre roke in zakliče: »Jezus, pridi hitro! — Jezus — Marija — Jožef — ljubim te — bolj ko vse na svetu« in izdihne.

Kruh življenja.

Poglejte sonce! Od sonca gredo žarki, ki neprenehoma svetijo in grejejo po vsem svetu, na suhem, na morju, po vrtovih, po polju, po travnikih, po gorah, povsod in na vse strani. Žarek dobiva luč in gorkoto od sonca.

Poglejte trto! Iz trte raste mnogo,

mного mladik, ki zelene, cveto in obrode, ampak samo takrat, dokler so še na trti, iz katere srkajo sok in hrano. Če mladiko odrežete, se posuši in strohni.

Misli na svojo dušo! Iz duše prihaja življenje v telo tako, da z očmi vidiš, z ušesi slišiš, z nogami hodiš, z rokami delaš, da srce bije in kri poganja — na kratko: da živiš. Vse to se pa godi samo toliko časa, dokler je duša v telesu, je z njim združena in ga oživlja. Ko se loči duša od telesa, je telo mrtvo; oči ne vidijo, ušesa ne slišijo, noge te ne nosijo, roke se ne premikajo, kri zastane — telo se nikamor ne gane in strohni.

Ni pa samo duša, ki ohranja tvoje telo pri življenju. Telo mora dobiti tudi hrano: jesti in piti moraš tudi. Vendarle, če še tako ješ in piješ, se smrti le ne ubraniš. Zoper smrt ni nobenega zelišča. Nekoč je sicer bilo — v raju: drevo življenja. Kdor je jedel od tistega drevesa, je bil vedno zdrav, krepak in mlad. Pa ga je Adam zapravil z grehom zase in za vse svoje otroke.

Tako življenje, kakor sem ga zdaj popisal, je naravno življenje in ga ima vsak človek, tudi če je v smrtnem grehu. Imamo pa poleg naravnega življenja tudi nadnaravno. Saj nismo samo otroci sveta, temveč tudi otroci Boga ali otroci božji. Kar je sonce za žarek, kar je trta za mladiko, kar sta duša in hrana za telo, to je Bog-človek Jezus za otroke božje.

Nadnaravno življenje moramo pa ohraniti, vedno moramo ostati otroci božji. Hrano za nadnaravno življenje pa imamo v svetem obhajilu. To vam pove duhovnik vsakokrat, ko vas obhaja: »Telo našega Gospoda Jezusa naj varuje tvojo dušo za večno življenje. Amen.« Še bolj natančno vam to pove Jezus sam: »Jaz sem kruh življenja.« »Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes.« »Kdor je od tega kruha, bo živel vekomaj.« »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.« Vidiš: Kadar je Jezus v tebi in ti v njem, imaš nadnaravno življenje. Iz sonca božjega Srca žari toplota in luč na tvojo dušo. To zvezo z Jezusom raztrga samo smrtni greh.

Recimo, da si zdrav in krepak! Če hočeš tak ostati, ne smeš nehati jesti in piti. Če nehaš, boš umrl brez kake bolezni — od lakote. Prav lahko izgubiš tudi posvečujočo milost, nadnaravno življenje, če ne boš užival svetega obhajila, ki je dušna hrana. Ampak večkrat, ne samo kadar gospod katehet reče ali te mama zapodi. Pa rad.

Poglejte večno luč pred tabernakljem! Plamenček naprej in naprej použiva olje, dokler ga ne použije in ugasne. Da večna luč ne ugasne, mora cerkovnik novega olja priliti.

Življenje použiva človeka. Če dolgo hodiš, če trdo delaš, si utrujen. Dihanje, potenje, zmrzovanje jemlje telesu moči. Če se spočiješ, spiš, se zopet okrepčaš in dobiš novih moči. Vendar pa počitek sam ne da telesu vseh moči nazaj. Da dobiš vse izgubljene moči nazaj, da moreš zopet krepko delati, moraš tudi jesti. Tako je v naravnem življenju.

Nič drugače ni v nadnaravnem. Da moreš živo verovati in trdno upati v Boga ter ga goreče ljubiti,

biti ponižen in čist, da rad daš in pomagaš ubogim, moraš imeti vedno dovolj moči iz nebes, sicer obnemoreš in padeš.

V Parizu je bilo, na Francoskem. Tam sta se srečala v cerkvi duhovnik in deklica, prav nedolžna, stara okrog 16 let. Oblečena je bila ubožno, pa vendar snažno. Duhovnih je mislil, da hoče iti deklica k spovedi, pa ji je hotel pomagati. Poprej jo je pa še vprašal, kje stanuje in kaj dela. Deklica mu je povedala: »Zjutraj navsezgodaj ceste pometam, popoldne pa kaj krpam, da si kaj zaslužim.« Duhovnik je prav dobro vedel, med kakšnimi ljudmi živi deklica in v kakšni nevarnosti je vedno njena duša. Pa jo vpraša: »Kako pa moreš ostati Bogu vedno zvesta in nedolžna, ko si vsak dan med takimi ljudmi, ki ne poznajo Boga ne njegovih zapovedi in skoro ves dan ne delajo drugega, kakor da Boga žalijo in grdo govore?«

Deklica odgovori: »Vsako nedeljo grem k svetemu obhajilu.« Duhovnik se začudi in jo sprašuje naprej: »Pa kar slišiš in vidiš pri pometajih, nič ne škoduje tvoji duši?« — Prav preprosto in ponižno odgovori: »Ne slišim nič, ne vidim nič. Živim z Jezusom, ki ga imam v srcu. V njem je prostor samo za sveto obhajilo. Jezus pride danes zjutraj, Jezus pride zopet v nedeljo. Na to mislim in na nič drugega ne.«

Greš ti vsako nedeljo? Misliš tudi ti tako? Kolikokrat si že bil pri svetem obhajilu za srečen in uspešen izid Evharističnega kongresa, ki bo v Ljubljani 28., 29. in 30. junija?

